

Szegedi Ítéltábla

Bf.I.346/2025/11.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, a 2025. szeptember 17. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott1 ellen indult büntetőügyben a Szolnoki Törvényszék helyesen 2025. április 1. napján kihirdetett 8.B.253/2024/47. számú ítéletét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

Megállapítja, hogy vádlott1 vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli az általa 2025. április 2. napjától 2025. szeptember 17. napjáig letartóztatásban töltött időt is.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 22.166,- (huszonkettőezer-százhatvanhat) forint büntügyi költség megfizetésére.

Megállapítja, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a BV Intézet.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 2023. augusztus 30. napjától előzetes fogvatartásban lévő vádlott1 vádlott bűnösségét emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] és magánlaksértés bűntettében [Btk. 221. § (1) bekezdés 1. fordulat, (2) bekezdés c) pont, (4) bekezdés] állapította meg. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2023. augusztus 30. napjától 2025. április 1. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. A Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.43/2024. tételszám alatt bevételezett 14. sorszám alatti szikét (KBR azonosító:

B100013923803) elkobozta. A Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.43/2024. tételszám alatt bevételezett 5-9. sorszám alatt nyilvántartott tárgyak lefoglalását megszüntette és kettő darab DNS törlet (KBR azonosító: B100013919079 és B100013919080), egy darab vérgyanús szennyeződés (KBR azonosító: B100013923738) és kettő darab lábnyom töredék (KBR azonosító: B100013923740 és B100013923751) megsemmisítését rendelte el. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 609.375,- forint bünygyi költségnek az állam részére történő megfizetésére.

[2] Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

[3] Az ügyészség vádlottl vádlott terhére súlyosítás, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának lényeges felemelése, és a vádlott feltételes szabadságra bocsátása kizártságának megállapítása;

a vádlott felmentése; a vádlott védője elsődlegesen a vádlott felmentése, másodlagosan enyhítés érdekében fellebbezett.

[4] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.342/2024/15. számú átiratában az ügyészség által, a vádlott terhére bejelentett fellebbezést azzal a kiegészítéssel tartotta fenn, hogy az ítéletábra a kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozza meg. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 590. § (1) bekezdésében, (2) bekezdésében és (7) bekezdésben foglaltak alapján teljeskörűen bírálja felül. Észrevételezte, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor tárgyalásán fellebbezési jogot biztosított azon döntése ellen, amelyben megállapította, hogy a vádlott hozzátartozójának minősülő sértett tanú jogszerűen tagadta meg a vallomástételt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben helyesbítendő akként, hogy a sértett 2023. november 12. napján tett nyomozati vallomása alapján a vádlott a második szűrást követően követelte a sértettől a lakáskulcsot. Egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megfelel az iratok tartalmának, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége teljeskörű, indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Az elsőfokú ítélet [47] bekezdésben írtak szorulnak helyesbítésre, az ügyben eljáró igazságügyi pszichiáter szakértő nevének elírására figyelemmel. A főügyészség szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetre nem hivatkozhat. A törvényszék így megalapozott tényállást állapított meg, melyből helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, a bűncselekmények minősítése is megfelel a törvénynek. Az elsőfokú bíróság többnyire hiánytalanul rögzítette a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket. Ugyanakkor a vádhatóság az enyhítő körülmények közül mellőzni indítványozta a vádlott életkorára történő hivatkozást, valamint a vádlott személyiség szerkezetének sajátosságait. Hivatkozott arra, hogy a büntetési tételkeret középértéke tizenhét év hat hónap, így a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés nem alkalmas a generális és speciális prevenció elérésére, ezért a szabadságvesztés büntetés lényeges, a törvényi minimumot meghaladó tartamúra történő súlyosítása szükséges. Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról nem a törvénynek megfelelően rendelkezett, nincs olyan körülmény, amely indokolttá tenné az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását. A főügyészség szerint tévedett a törvényszék, amikor nem zárta ki a vádlottat a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből.

[5] Összességében a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú ítélet megváltoztatását indítványozta azzal, hogy az ítéltábla vádlott1 vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, állapítsa meg, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, valamint a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[6] vádlott1 vádlott védője fellebbezésének indokolásában – amelyet a nyilvános ülésen is fenntartott – előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mivel az elsőfokú bíróság a tényállást érdemben nem tárta fel. A védő szerint csak az igazolható, hogy a sértett és a vádlott a helyszínen tartózkodtak, az elsőfokú bíróság által megállapított további tények kizárólag következtetésen alapulnak. Megítélése szerint nem került feltárássra, hogy az elkövetés eszköze milyen módon került a helyszínre, az eszköz alkalmas-e élet kioltására, mivel a szakértő e körben ellentmondásosan nyilatkozott. Sérült a vádlott védekezéshez való joga is, ugyanis a szakértő a tárgyaláson nem került meghallgatásra. Előadta, hogy a vádlottnak nem volt ölési szándéka, a testvérével egy elszámolási vitája volt, ezt tisztázandó érkezett aznap az ingatlanhoz. Sérült a védő szerint a vádlott védekezéshez való joga akkor is, amikor a sértett nem tett vallomást, mert neki kérdéseket feltenni így nem lehetett. Hivatkozott arra, hogy a vádlottnál neurológiai zárójelentése alapján beszűkült tudatállapot volt megállapítható, amelyet az elsőfokú bíróság nem értékelt a vádlott javára. Álláspontja alapján önmagában az elkövetés eszközéből egyébként sem lehet az ölési szándékra következtetni. Utalt arra, hogy a magánlaksértés és az emberölés között nem állapítható meg halmazat, ugyanis azok eszköz és cél cselekmény kapcsolatában vannak, emellett a harminc napos, magánindítvány előterjesztésére nyitva álló objektív határidő a cselekmény elkövetésétől a nyilatkozat megtételéig eltelt.

[7] Összességében elsődlegesen a jogos védelmi helyzet alapján a vádlott felmentését, másodlagosan az ölési szándék kizártsága miatt testi sértés büntetében való büntetőjogi felelősség megállapítását és a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

[8] vádlott1 vádlott írásbeli beadványában és az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában arra hivatkozott, hogy őt az ingatlan lakáskulcsa megillette volna, emiatt akart beszélni a testvérével, és ezért ment az ingatlanhoz. Utalt arra, hogy elfogadhatatlan sértett „védté nyilvánítása”, ugyanis ő az, aki a vádlottat évek óta megfigyeli. Az elsőfokú ítéletben írtak nem felelnek meg a valóságnak a tekintetben, hogy felfegyverkezve indult volna a sértetti ingatlanhoz. Azért csöngetett a szomszédhoz, mert el akarta kerülni a sértettel való találkozást. Az ajtó kinyitásakor a sértett lendítette felé a kezét és ököllel arcul ütötte, ő kizárólag védekezett, abban a hitben volt, hogy a lakáskulcsot veszi ki a sértett kezéből. Mindezek alapján a felmentését és a büntetőjogi költség megfizetése alóli mentesítését indítványozta.

[9] A bejelentett védelmi fellebbezések irányára tekintettel a másodfokú bíróság a Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül.

[10] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le.

[11] Az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva – figyelemmel a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában írtakra – az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján a következőkkel egészített ki:

[12] Rögzítette az elsőfokú ítélet [12] bekezdésében, hogy a vádlott megjelent a sértett lakóhelyén, tudva, hogy testvére tanúl külföldön tartózkodik. Ezen tudati tényre vonatkozó kiegészítésnek a büntetőjogi felelősség kapcsán van jelentősége.

[13] A fenti kiegészítéssel vált az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottá, ily módon irányadó volt a másodfokú felülbírálat során is.

[14] Az ítéltábla nem osztotta a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakat, az elsőfokú ítélet [16] bekezdésében foglaltakat illetően. sértett sértett a 2023. augusztus 31. napján és 2023. október 27. napján fogatosított tanúkenti kihallgatása alkalmával következetesen úgy nyilatkozott, hogy a vádlott az első szűrés közben tette azt a kijelentést, hogy „megöllek, add ide a kulcsot”. Az elsőfokú bíróság ezen következetes sértetti vallomást elfogadva állapította meg az ítélete tényállásának [14] bekezdését.

[15] Nem osztotta az ítéltábla a védői hivatkozásokat sem a tényállási hiányok tekintetében. Az elsőfokú bíróság tényállása a bizonyítékok mérlegelése alapján rögzítette azt, hogy az elkövetés eszközét a vádlott vitte a helyszínre. Egyéb, a tényállást érintően tett védői észrevételek pedig valójában az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását, azon belül a bizonyítékok mérlegelését támadták, ily módon azok nem a tényállás helyesbítésére, kiegészítésére irányultak.

[16] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és egyben lehetséges körben lefolytatta, amelynek során mindazon bizonyítékokat beszerezte, amelyek a vádlott büntetőjogi felelősségének eldöntése szempontjából lényegesek voltak. A bizonyítékokat kellő alapossggal, körültekintően megvizsgálta, és részletesen, az iratok tartalmával egyezően adott számot arról, hogy mely bizonyítékokra figyelemmel vetette el a vádlott büntetőjogi felelősségét tagadó védekezését. Mindezek okán a tényállás felderítetlensége szóba sem kerülhetett, hiszen a terhelt büntetőjogi felelősségéről aggálytalanul lehetett dönteni.

[17] Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának [53]-[58] bekezdésében írtakat a tekintetben, hogy a vádlott a cselekmény elkövetése során miért nem volt jogos védelmi helyzetben. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádlott támadt rá a sértetre, ily módon a jogtalanság talajára lépett, melyre figyelemmel nem hivatkozhat jogos védelmi helyzetre.

[18] A vádlott vallomásaival szemben rendelkezésre állt sértett sértett nyomozati eljárás során tett vallomása, tanú2 tanú vallomása, és az igazságügyi orvosszakértői vélemény.

[19] Az elsőfokú bíróság ezen bizonyítékokat vetette össze, amelynek alapján a vádlott tagadó vallomását okszerű, logikus és iratszerű mérlegelést követően vetette el, ily módon az általa megállapított tényállás megalapozott. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban törvényes lehetőség nincs, ezért a tényállást, de valójában a bírói mérlegelést támadó védői fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[20] Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és az általa elkövetett bűncselekményeket is törvényesen minősítette.

[21] Nem vitásan a sarokkés, mint pediküreszköz nem tipikus elkövetési eszköz az életellenes bűncselekmények körében. Ugyanakkor a szakértői vélemény alapján megállapítható, hogy egy 3,5 cm pengehosszúságú élel és hegygel bíró eszköz volt a vádlott birtokában, amellyel a sértett nyakát, illetőleg mellkasának bal felét támadta szűrő mozdulattal. Az átlag állampolgár számára is tudott tény, hogy ezek a támadási felületek tipikusan olyanok, ahol az élet kioltására alkalmas szervek – szív, verőerek – helyezkednek el az emberi testben. A sértettet a vádlotti támadás következtében három szúrás érte, amelyek közül kettő a bal mellkasa, egy pedig a nyaka sérülését okozta, ahol a fentiekben hivatkozott életfontosságú szervek vannak. A vádlott a támadás során mind az első, mind a második szúrás alkalmával közölte a sértettel, hogy „megöllek”. A sértett amikor ajtót nyitott, a vádlott rögtön támadott és már első szúrását a sértett mellkasának bal felére irányította. Mindezen tényekből az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a vádlott a cselekményét nem testi sértési, hanem ölési szándékkal követte el.

[22] Az előre kitervelt elkövetési mód megállapítható abban az esetben, ha az elkövető a végrehajtás helyét, idejét, módját előre átgondolja, a büntett véghezvitelét akadályozó vagy azt segítő körülményeket felméri, ily módon egy átgondolt, céltudatos magatartást valósít meg.

[23] Jelen esetben a vádlott tudott arról, hogy testvére tartósan külföldön van munkavégzés céljából, ily módon a sértett az esti órákban az ingatlanban egyedül tartózkodik. A cselekmény elkövetéséhez szükséges eszközt a helyszínrre magával vitte. Tudomással bírt arról, hogy a sértetti ingatlan bejárata egy elzárt folyosószakaszon van, ahova a sértett őt nem engedi be. Ezért a szomszédhoz csengetett fel, akit megtevesztett annak érdekében, hogy a sértett ne tudja megakadályozni a találkozásukat.

[24] Ezen tényekből az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést az emberölés büntette minősítő körülményének megállapíthatósága vonatkozásában.

[25] A magánlaksértés büntette vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének [64]-[68] bekezdésében kifejtetteket az ítéltábla maradéktalanul osztotta.

[26] E körben azt kellett az eljáró bíróságoknak megállapítani, hogy az emberölés büntette és a magánlaksértés büntette állhatnak-e egymással valóságos anyagi halmazatban, illetőleg a sértett a magánindítványát a magánlaksértés büntette vonatkozásában joghatályosan terjesztette-e elő.

[27] Az ítéltábla az elsőfokú bírósággal egyezően ezen kérdéseket igenlően döntötte el.

[28] Bűnhalmazatba az egy eljárásban elbírált bűncselekmények kerülnek. Alaki halmazat esetén az elkövető egy cselekménye, anyagi halmazat esetén több cselekménye valósít meg több bűncselekményt. Valódi a halmazat, ha az egy vagy több cselekmény többszörös tényállásszerűségét, valamint az ezen alapuló társadalomra veszélyességének jellegét és mértéket egy bűncselekmény megállapításával, illetve egy büntetési tétel keretei között nem lehetne teljes mértékben értékelni. Ennek megfelelően általában halmazatot kell megállapítani, ha a tényállásszerű cselekmény több jogi tárgyat – jogvéde érdeket –, illetve több sértettet sért vagy veszélyeztet. Különnemű anyagi halmazat esetén az elkövető több cselekményével más-más bűncselekmény törvényi tényállását valósítja meg. A különmemű anyagi halmazatot a törvényi egység zárhatja ki. Jelen esetben ugyanakkor olyan törvényi egységet a Btk. nem szabályoz, amelyben az emberi élet, valamint a magánlakás sérthetlenségéhez való jog egyaránt védelemben részesülne.

[29] Mindezek mellett következetes a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy az emberölés büntetnének kísérlete mellett a magánlaksértés büntette halmazatban megállapítható (BH 2000.478.).

[30] A magánlaksértés büntette vonatkozásában előterjesztett magánindítvány joghatályossága tekintetében megállapítható, hogy a nyomozati eljárás során, 2024. február 6. napján kelt feljegyzés tanúsága szerint a rendőrkapitányság értesítette a sértett jogi képviselőjét, hogy a sértett sérelmére elkövetett magánlaksértés büntette magánindítványra büntetendő. A sértett jogi képviselője ugyanezen a napon megtette a nyilatkozatot, és a magánindítványt előterjesztette.

[31] A Btk. 231. § (2) bekezdése értelmében a 221-228. §-ban meghatározott bűncselekmény csak magánindítványra büntethető.

[32] A Be. 378. § (1) bekezdése alapján magánindítványra üldözendő bűncselekmény esetén csak a jogosult indítványára indítható meg vagy folytatható a büntetőeljárás. A (3) bekezdés szerint a magánindítványt attól a naptól számított egy hónapon belül kell előterjeszteni, amelyen a magánindítványra jogosult a bűncselekményről tudomást szerzett. A (4) bekezdés értelmében, ha a nyomozás megindítását követően derül ki, hogy a cselekmény magánindítványra üldözendő, a magánindítvány előterjesztésére jogosult nyilatkozatát be kell szerezni. Ebben az esetben a (3) bekezdésben meghatározott határidőt attól a naptól kell számítani, amelyen a magánindítványra jogosult a felhívásról tudomást szerzett.

[33] A Be. 61. § (1) bekezdésében írt rendelkezés lehetőséget biztosít arra, hogy a sértett helyett – ha e törvény nem ír elő személyes eljárási kötelezettséget – az általa meghatalmazott képviselő is eljárhat. A (2) bekezdés ezen meghatalmazott képviselőt feljogosítja a képviselt személy e törvény szerinti jogainak gyakorlására. A (3) bekezdés a) pontja alapján meghatalmazott képviselőként ügyvéd járhat el.

[34] A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a nyomozás elrendelése a vádlottal szemben emberölés büntette kísérletének megalapozott gyanúja miatt történt. A nyomozás megindítását követően derült ki, hogy a vádlott magánindítványra üldözendő bűncselekményt is elkövetett. Mindezekre figyelemmel a fentiekben hivatkozott jogszabályi rendelkezések értelmezése és egybevetése alapján az elsőfokú bíróság helyesen vont le azt a következtetést, hogy a sértett jogi képviselője a rendőrkapitányság felhívását követően még aznap, azaz a törvényi határidőn belül joghatályosan terjesztette elő a magánindítványt a magánlaksértés büntette vonatkozásában.

[35] Az ítéltábla kiegészítette az elsőfokú bíróság ítélete indokolását a Be. 459. § (1) bekezdés 14. pont c) pontjának megjelölésével, amelyből megállapítható, hogy a sértett a vádlott hozzátartozójának tekintendő. Ennek a büntetés kiszabása körében volt jelentősége.

[36] Helyesbítette a [47] bekezdésben rögzített igazságügyi pszichiáter szakértő nevét, hiszen az ügyben nem szakértő¹, hanem szakértő² adott szakértői véleményt.

[37] A büntetés kiszabása során értékelhető tényeket az elsőfokú bíróság többségében helyesen állapította meg. Az ítéltábla további enyhítő körülményként vette figyelembe a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett időmúlást. Mellőzte ugyanakkor az enyhítő körülmények köréből a vádlott életkorát, ugyanis a vádlott még nem töltötte be az általános nyugdíjkorhatárt. Nem osztotta a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakat a tekintetben, hogy a vádlott személyiségszerkezete ne lenne javára értékelhető a büntetés kiszabása során, ugyanis az igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény alapján megállapítható, hogy a vádlott gondolkodása beszűkültebb, kritikus kérdések, mint az örökösödési kérdések, nagy mértékben szenzitizálják. Ezen ténynek a büntetés kiszabása körében jelentősége van.

[38] Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés a vádlott esetében törvényes, a helyesbített büntetés kiszabási körülmények mellett is mindenben megfelel a Btk. 79. § szerinti büntetési céloknak, és a Btk. 80. § (1) bekezdésben írt büntetés kiszabási elveknek. Ezen jogszabályi alapokat az elsőfokú bíróság ítéletében nem rögzítette, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

[39] Az elsőfokú bíróság a büntetés tartamának meghatározása során nyomatékkal értékelte a vádlott személyiségszerkezetét, a kilátástalan élethelyzetét. Ez indokolja az irányadó büntetés törvényi minimumától történő jelentős eltérést, különös tekintettel arra, hogy a cselekmény kísérleti szakban rekedt. Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés megfelel a generális és speciális büntetési céloknak, így módon az enyhítő körülmények nyomatékára figyelemmel nem látott lehetőséget a büntetés lényeges súlyosítására, ugyanakkor annak lényeges enyhítése már a büntetési célok megvalósulását veszélyeztetné.

[40] Osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját az enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazhatósága körében kifejtetteket illetően.

[41] Tévedett viszont az elsőfokú bíróság, amikor akként rendelkezett, hogy a Btk. 38. § (6) bekezdésének alkalmazásával a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből feltételes szabadságra bocsátható.

[42] A Btk. 38. § (4) bekezdés e/eb) alpontjában kötelezően akként rendelkezik, hogy nem bocsátható feltételes szabadságra az emberölés [Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés] tettese, ha végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték. A Btk. 38. § (5) bekezdés b) pontja jelen esetben viszont nem alkalmazható, ugyanis az emberölés büntettének elkövetőjét a fentiekben hivatkozott jogszabályi rendelkezés a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből kötelező erővel kizárja. Az (5) bekezdés b) pontja az emberölés büntettén kívüli, más személy elleni erőszakos bűncselekmény elkövetőjével szemben zárja ki a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét, ha azt hozzátartozója sérelmére követte el. A Btk. 38. § (6) bekezdésében rögzített rendelkezés a vádlottal szemben nem alkalmazható, ugyanis az a Btk. 38. § (4) bekezdés e/eb) alpontjára nem vonatkozik. Mindezek alapján az ítéltábla megállapította, hogy vádlottl vádlott a törvény kötelező rendelkezése alapján feltételes szabadságra nem bocsátható.

[43] Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

[44] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság ítélete bevezető részében a határozata kihirdetésének időpontját nyilvánvaló tévesen jelölte meg, ezért azt helyesbítette.

[45] Az ítéltábla az ügyészség által bejelentett fellebbezést részben alaposnak ítélte, és az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben azt a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[46] Beszámította a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet meghozatal óta előzetes fogvatartásban töltött időt is. A másodfokú bíróság kötelezte a vádlottat a kirendelt védő munkadíjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 613. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Be. 574. § (1) bekezdése alapján.

[47] Megállapította a vádlott tényleges tartózkodási helyét a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja, a Be. 184. § (2) bekezdés f) pontja és a Be. 10. § (1) bekezdés 15. pontja értelmében, ugyanis abban az elsőfokú ítélet meghozatala óta változás következett be.

[48] Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2025. szeptember 17.

Dr. Joó Attila sk.

Dr. Gyuris Patrícia sk.

Dr. Katona Dorottya sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.346/2025/11. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 8.B.253/2024/47. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős.

Szeged, 2025. szeptember 17.

Dr. Joó Attila sk.

a tanács elnöke